

188 80

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,

manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decimâ-tertiâ
mensis Decembris. An. Domini M. DCC. LXX.

M. BENJAMINO-MICHAELE SOLIER,
Doctore Medico, Præside.

An Thymus in fœtu nutritioni inserviat, pulmonumque vices gerat.

I.

NULLA fane ætas ardentius quam nostra, & solertiùs, rebus tum anatomis, tum & Physiologicis indagandis, incubuit, in compe-
rendis nulla felicior, nulla theoriam tot experimentis fulciam huc
usque instituit; attamen cum ad veritatem lenta sit mentis humanæ,
umbris sæpe sæpius delusæ, & à recto itinere deductæ, pro-
gressio, permulta superfluit detegenda, quæ densiori adhuc sub caligine latent.
Eorum quæ ad fœtus primordia spectant, non nulla densissimis ob elari tenebris
nemo dissitebitur, quam plurimas licet agitarerint viri in arte nostrâ oculatissimi
quæstiones, quam doct summa licet cumulaverint tum experimenta, tum à simili-
tudine cum animalibus deducta ratiocinia, omnibus apertum est; sed cum meræ
hypotheses, nullis innixæ argumentis, in medium proferantur, cum aliundè ab
indagatione veri, vepres ac spinæ, curiosam physici mentem minimè detertere
debeant, improbari non pertimescam, si systematis nondum in scholis propu-
gnati præconem me profitear; satis erit votis, si non facem in re obscurâ præ-
tulisse, saltem veritatis limina salutasse videar; probando Thymum in fœtu, non
solum ipsius inservire nutritioni, sed etiam structurâ haud absimili, pulmonum
vices gerere. Ex eo nomen sortiri dicitur Thymus, quod Thymi solum referre
vilis fuerit. Apparet in superiori thoracis parte, pone musculos sterni insertos,
partim in eâ cavitatē, partim extrâ in imo collo subfidet (a): circumdatur fabricâ
cellulosâ mediastini, cujus ope cum pericardio leviter connectitur: incumbit
truncus aortæ, & venæ cavæ superioris (b). Primo intuitu Thymum unam ean-
demque massam diceres, vigilantius vero si scruteris, plurimis illum coalescere
lobis deprehendes, inter quos eminent duo volumine sæpius insigniores. Arterias
accipit è diversis prodeuntes propagibus, è mammaria præsertim internâ, aliàs è
subclaviâ, aliàs è thyroideâ, nusquam verò è carotidibus illis. asserente Hallero (c).
Venæ à thyroideis inferiobus, & subclaviâ imprimis sinistra oriuntur. De nervis
quid statuendum, nondum liquet: eos Warthonus, Drakius, Heisterus, Lieutaud,
à pari vago aut intercostali ortum ducere existimant. Quod ad vasa lymphatica
spectat, Cowperus (d) quam plurimis ad ductum thoracicum prospicientibus Thy-
mum scaterere annotavit: Dionisius, Heisterus, Warthonus, quædam depinxere in
venam subclaviam confluentia.

(a) Hall. c. 1.
p. 101.

(b) Hist. p. 108. non in atriis uti-
tatis è putat Verheijenus.

(c) T. 2. p. 475.

(d) Tabula 21.

PERSPECTO ad extūs Thymo, intimam illius fabricam attentis perlustremus oculis. De eâ varias abiēre in sententias plurimi nec infimioris notæ anatomistæ: glandulosam alii, alii vesiculosam pronunciant illius fabricam. Litem componere sola valet autopsia. Jàm verò Thymum constat plures in lobos dividi, quorum notabiles duò, & mole grandiores, membrana cellulosa inter se conjuncti, manifestè distinguuntur. Duos indè Thymos, dextrum unum, alterum sinistrum, nonne suadet pulmonum similitudo, & ab anatomicis accepta divisio. Uterque in minores lobulos laxâ cellulosaque telâ connexos variè & multiformiter separatur, eaque divisio oculo vel etiam nudo conspici potest. In utrâque parte cavitas hiat insignis, figuram Thymi referens, lacteâ plerumque materiâ turgida, in quam adactus facilè flatus per omnes diffunditur lobulos, sic tamen, ut dum Thymi pars una tumet, jaceat altera. Certissimam hanc structuram ab omni dubio vindicarunt experimenta ab Hallero tentata (a), quæ cum sæpius iterata fuerint in recens editorum infantum cadaveribus, constanti naturæ lege, similem eam constanter ob oculos posuere. Idem & asserunt à Duvernoi eximie paucis ab hinc annis juris publici factæ observationes: præter enim cavitates à Bartholino & aliis detectas, Thymi divisionem in lobulos cum substantiâ quâdam adipi simili, lobulorum parietibus interpositâ, oculis patefecit. Ex doctissimî viri observationibus, Thymus è cadavere sano resectus, in vasicque igni impositus, adipis ad instar, liquefactus fuit. omnique solutus colore; nec satis: annotavit insuper deprehendi cavitates in iis foetûs partibus, quæ immutari vel obliterari solent: huic adfuit exemplo glandulæ renales Eustachii, quæ licet induratae apud adultum, facilè tamen distractionem patiuntur, ita ut in ipsis sicut & in Thymo, cavitates distinctæ de novò conspectui se prodant. Tantorum virorum dictis ac scriptis fidem paululum renuit sagacis nec non ingeniotæ mentis vir D. Morand, S. hujusce Scholæ Magister, sibi quæ nova tentanda proposuit experimenta (b), quibus organi. quod molis suæ ratione, non nisi maximi debet esse emolumenti in foetu, structuram ac usum illustrare valeret. Immeritos foetuum humanorum, nec non aliorum animalium Thymos, intrâ brevissimum temporis punctum perspicuè inturgescere vidit, ita ut ipsorum duplò major fieret volumen, ac hujus distentionis ope, varias sub oculis dari cellulas, quibus conflatur Thymus: mediante tubo, aërem insufflavit in maceratum Thymum, injectâ ligaturâ dein exsiccationi commisit, & dissectione, cellulæ supra dictæ manifestè apparuerunt; undè usus inter, aliquid similitudinis suspicari jam licet.

I I I.

DE usu Thymi jam pridem nulla ageretur controversia, si Ruischius quod sibi primum finxerat vas excretorium, verè detexisset, & anatomistarum oculis præbuisse cernendum; at eum falsâ delusum imagine, suo brevi cecidisse gaudio apud omnes jam constat, vas enim sanguiferum inspexerat, quod canalis excretorii dotes referens, pro eo describere properaverat (a). Deficiente igitur tali ductu, non mirum quod incertus jamdiu, remanserit organi usus; quare multiplices excogitatae fuerunt sententiæ, in quibus colligendis, tempus ac oleum perderet indagator. Rationi consonas magis hîc tantum perlustrabimus. Cowperus (b) Thymum habet pro diverticulo chyli per ductum thoracicum copiosè affluentis, ne nimis assatim misceatur sanguini. Haud absimilis est Verrheyenî (c), sententia sed insuper addit, ab ipso humorem in pericardio contentum stillari. Quatuor Thymo functionum species assignat Bidlous (d). 1°. Tempore gestationis superiorem pectoris partem adimplendo, depressos nec dum aëre distensos pulmones comprimit. 2°. Tenuioribus costarum carti aginibus fulcimentum præbet. 3°. Lymphatica illius visceris vasa, ad ductum thoracicum abeunt, huicque muneri ad

(a) Anno
1742.

(b) Cernit.
Acad. 1759.
P. 553.

(a) Advers.
Anat. n°. 7.

(b) Veri c.
yen, Anat.
suppl.

(c) In opere
Anat.

(d) Manr.
the. A. rati.
lib. 3. c. 15.

animalis diem usque supremum demandatur. 4°. Ab eo, mediante ejus involucrio exteriori, vasa nervique sustinentur ac proteguntur. Hæc si vel leviori submittas examini, fragilibus argumentis superstructa, ultro deferres (e). Alii quod lymphæ vel feri in œconomia animali sit superfluum, inibi stagnare contendunt. Afferunt nonnulli (f) adesse humorem chylum in Thymo, & ibi præparationem quamdam experiri, ita ut fluidior, & tenuior evadat, per intimam lymphæ eò loci separatæ commiscelam; quâ propter contendit Heisterus, Thymum haud fecus ac glandulas mesenterii, lympham secernere, quæ inde per vasa sua diffunditur in canalem thoracicum. Subodoratus est Basius (g) pulmonum vices gerere Thymum; sed confusè, & tantum in eo quod fluiditatem sanguini conciliet. Similia ferè suspicatus est Diemerbrohek (h), nec dilucidius. Patet igitur ex hæcenus dictis, quam sententia quoad illam partem Physiologia profecerit.

I V.

IN eo consentiunt omnes qui ad enucleandam Thymi structuram plurimum elucubravere, quod in lucem edito animali, sensim sine sensu decrescat illa pars, & absoluta fiat illius oblitteratio, quod humor lacteus in Thymo infundatur, unde color albidus ipsi tribuitur; quod vasis turgeat lymphaticis, quàm facilis injecto liquori ad thoracicum canalem pateat aditus nemo nescit; binas insignes cavitates quidam delineavere, sed ultra progredi non licuit. Ad aliquid conjiendum in re obscurâ, solam in adulto perpendas organi oblitterationem, nonne pronum erit inferre illius usus ad solum spectare soctum? Qui igitur Thymi usus relativè tantum ad soctus vitam ac conservationem explicando non impar exsurget, hic unus nodum solvere valebit. Jam clarior dicendis elucescet dies, si face anatomicâ melius collustratam supra laudati D. Morand prosequar theoriam (a). Sanguinem unde soctus haurit alimentum, effundit placenta, ab utero excipiens lactem quem secernit humorem; quâ inipellectile dives, immediate è venâ umbilicali, ad sinum usque venæ portarum cogitur, unde per canalem venosum ad venam cavam confluit, dein ad cor appellit: nullum adhuc subit colatorium, nullam ergo vel elaborationem vel defæcationem expertus fuit; jam vero peculiari quodam attritu indiget: denegant pulmones opus, donec grave in ipsos imperium exerat aër. Quoniam igitur organo, pulmonum vices gerente terentur, miscebuntur laticis vitalis particulæ, & eam subibunt præparationem, seu mutationem, quâ non solum ad vitam, sed ad nutritionem ac incrementum delicatissimi corporisculi fiant idoneæ. Thymum viviparis tantum animalibus (b), suppeditavit natura. Cujus ope, ita soctus substantiæ accommodatus elicitur succus, ut facilè intra fibras tenerrimas irrepat, nec debilem illius compagem ullo modo gravare possit. Crassior enim sanguinis pars vesiculosam Thymi texturam ingressa, eum lymphâ eò loci secretâ, miscetur, diiditur, attenuatur; dein blandus latex per vasa lymphatica, in massam communem infunditur, sicque modo aptissimi soctui parantur sanguificatio, ac nutritio. Singularis pulmonum inter & Thymi fabricam similitudo probata, nonne similitudinem & arguit non mediocrem inter usus utriusque, diverso quidem mechanismo excernendos, sed ad eundem finem tendentes; aliunde vix in motum actis pulmonibus omnis cessat actio Thymi, decrescit continuò ad absolutam usque oblitterationem. Pulmonum ab aëre expansionem, minimè requirebat sanguinis circuitus in soctu jam vicens, ast infanti aere viventi, plures ac copiosiores erant resarciendæ iacturæ; abundantior ergo substantiæ nutrientis præparatio, promptior hæmatosis, grandius desiderabant organum, pulmones nempe: tanto operi Thymus impar, lentæque nutritii succi præparationi dicatus, jacet tunc iners, & brevi evanescit, suo jam functus munere; nec segnit pro nostrâ militat sententiâ facta in juvenibus animalibus observatio: quædam enim visa sunt vitam viventia interrupto licet aeris

(e) Morgagn. adver. Anat. animad. 13. Duissing de l'œc. cap. 3. Harvæus, Scheider, Muniek, Ravius, &c. (f) Heister. Comp. Anat. scd. 150.

(g) Comm. Acad. anni 1759. p. 133. (h) Anatom. corpor. hum. l. 2. c. 4.

(a) Comm. Acad. anni 1759. p. 130.

(b) Notante Clariss. D. le Camus, D. M. P.

4

transitu, per injectam tracheæ ligaturam, in iis sanè nondum erat occlusum foramen ovale, & tunc mediante Thymo, indefinenter peragebatur sanguinis elaboratio.

V.

EX analogiâ prædictâ inducere nihil vetat, materiem lacteam quam vehit abundè sanguis, intra Thymi cellulas deponi, ibi à pulmonibus negatam accipere præparationem, haud secus ac in mammis elicitur lac, felici lymphæ huc advenæ coalitu, dein per vasa lymphatica infundi in canalem thoracicum, vel venam subclaviam: nec repugnat vasa lymphatica lacteorum vices gerere, cum ipsamet lactea vasa extra digestionis operam meram lympham continuo vehant, ita ut quæ lactea prius erant, lymphatica duntaxat evadant. Reputarunt anatomistæ fœtus humores quamdam experiri debere elaborationem, quam placenta totam committere, at nostro saltem iudicio, tali impar exsurget oneri, cum illud organum non in ipsâ fœtus substantiâ sit positum, quin imo longius distet, cum totum sit vasculis innumeris intricatum, cum idcirco tritus humorum hebetior, & tardior in ipso fiat circulatio. Phœnomenorum decreſcentiæ ac obliſſationis Thymi non prætermittenda explanatio. In recenter nato, uberior humorum, sanguinis præſertim copia, propter affluxum exquisitiſſimi chyli, in propriis organis, matris nempe uberibus elaborati; ſit igitur in primis instantibus ſingularis extenſio Thymi, & partium totius infantis corpusculi: huc uſque tenuiſſimis perviæ fuerant humoribus, qui tunc ita crasseſcunt, ut exiliſſima Thymi vaſa, inire & irrorare nequeant: indociles ſeſti, motibus cordis & fluidorum impulſui reſiſtunt; inſuper obturato foramine ovali, pulmones aëre externo diſtentos, faciliùs & directiùs ſubit ſanguis, hinc multum ex ipſo arteriæ Thymicæ detrahitur; aliunde continuo pulmonum motu comprimitur, ex ipſo contenti exprimuntur ſucci, ſubſidere cogitur, & tandem exareſcit, câ proportionem quâ fieri ſolent tum foraminis ovalis occluſio, tum & pulmonum expansio. Nobis interim ſufficiat innixam experimentis, nec non analogiâ multiplici confirmatam, certò deducere poſſe concluſionem:

Ergò Thymus in fœtu nutritioni inſervit, pulmonumque vices gerit.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joannes-Baptiſta-Eugenia DUMANGIN.	M. Joannes COLOMBIER.	M. Michael-Philippus BOUVART, Regii ordinis Eques, Regiæ Scientiarum Academiæ Socius.
M. Thomas LEVACHER DE LA FEUTRIE.	M. Joannes-Carolus DES ESSARTZ.	M. Michael Joſephus MAJULT, antiquus Regis exercituum in Germaniâ Medicus.
M. Bertrandus DUPUY.	M. Petrus-Maria VIEL-LARD, M ^r . Petri Poiſſonnier, Leſſoris & Profeſſoris Regii Vicarius & ſucceſſor à Rege deſignatus.	M. Carolus PAYEN.

Proponebat Pariſiis LUDOVICUS CAROLUS-HENRICUS MACQUART, Remus, Doctör Medicus Remenſis, nec non Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, Theſeos Auſtor, A. R. S. H. 1770.

A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis Quillau, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1770.